

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Христос Воскресе браћо и сестре! Ваистину Воскресе! Ваистину преславни празник, преславни догађај Васкрсење Христово. Десио се пре више од две хиљаде година и та вест обухватила је целу земаљску куглу. Али не одмах од почетка. Када је Господ васкрсао, Он је четрдесет дана јављао се још својим ученицима и другим својим познаницима, једном на скупу од петстотина људи јавио се уверавајући их у своје васкрсење. Било је најтеже уверити Његове ученике, нарочито апостола Тому који на вест од остале браће ученика, од апостола, није им поверовао да су видели Господа васкрслога. Али после јављања женама Мирносицама, Господ се јављао још многим.

Данас свето Јеванђеље говори о једном чудесном јављању Господа двојици својих ученика, даљих ученика из броја седамдесеторице, Луки и Клеопи који су тога првога дана недеље кренули неким послом из Јерусалима у једно село Емаус. Ишли су путем и разговарали о догађајима који су се већ у Јерусалиму рашчули. Жене јавиле, неки апостоли ишли, видели гроб празан, све је то било тако али они још нису били утврђени. И успут њима се придружи Господ као трећи сапутник али га они нису препознали јер се јавио у другом облику, како каже Јеванђеље. Али успут их је питао: *Какав је њо разговор шњо имаџе, шња њо љричаџе о чему љричаџе ви?* А они кажу зар си ти једини странац у граду који није чуо за оно шта се десило ових дана у Јерусалиму! А Он их пита а шта? И они му испричаше како су Христа ухватили Јевреји, осудили, распели, сахранили, ал ето неке жене кажу, биле на гробу и кажу да су се јавили анђели и кажу да је Он васкрсао. И неки наши, значи од ученика, од апостола, иђаху на гроб, видеше као што и жене казаше, али Њега не видеше. Дакле, нису одмах поверовали на ту вест која се пронела по Јерусалиму.

Онда Он поче њима говорити, прво их благо укори, о тврдоврати, каменога срца докле ћете бити неверни? Зар се не сећате како су

пророци говорили. Поче им од Мојсеја и од пророка из Старог завета, подсети их на све оно што су пророци причали и прорицали о Месији Господу Христу. И тако су ишли предвече, већ је падало вече, они су стигли у то село, а тај трећи путник као да је хтео да иде даље. А они сигурно загрејани његовом причом, замолише га да остане са њима на конаку, да преноћи. И Христос пристаде. Кад су били за вечером онда Христос узео хлеб и благословио га, као оно на Тајној вечери што је благословио хлеб, поделио и дао ученицима као прво причешће рекавши им: „Узмите једите ово је Тело моје“, и онда из чаше „пијте из ње сви јер је ово Крв моја“, тако и овде кад је преломио хлеб на вечери онда се њима отворише очи и они га познадоше да је то њихов учитељ и Господ. Али њега у том моменту не стаде између њих. Они обрадовани говораху један другоме *не јораше ли срце наше усџуџ кад нам је јоворио Писмо, како нисмо разумели?*

И вратише се исто вече у град, нађоше апостоле скупљене у једној просторији који их радосно дочекаху рекавши *Госџог се јавио Петџру*, а они онда испричаше шта се њима на путу десило, како се и њима јавио у другом облику. У целој овој причи браћо и сестре, најпоучније за нас јесте како су њихова срца горела у присуству Господа док је ишао са њима и говорио им и тумачио Свето писмо. Господ је не само тада ишао са том двојицом Луком и Клеопом, Господ ево две хиљаде година иде и уза свакога хришћанина који се крстио у име Оца и Сина и Светога Духа. Он је свима сапутник, јер Он је рекао: *Ко хоће за мнош да иде, да узме крстџ свој и иде за мнош*, значи да буде у његовом друштву. И као што је онда горело срце оној двојници ученика, и данас коме од нас није горело срце јуче на празник Васкрсења Христовога када је присуствовао томе величанственоме догађају, тој величанственој служби, тој радосној вести да је Христос васкрсао? И нама је и тада горело срце и данас нам гори срце и треба да нам гори целога живота нашега од те радосне вести. Јер Господ Христос је васкрсао не ради себе, браћо и сестре, него ради нас људи и ради нашега спасења.

Васкрсао је Господ да покаже људима да није смрт и гроб последња станица људскога живота, да човек није створен да поживи на земљи педест или сто година па да га нестане, него да је човек створен за живот вечни и за бесмртност. И показао је Господ својим васкрсењем оно што је обећавао док је ученике своје учио и народ који Га је пратио говорећи *ко верује у Мене ако и умре живеће и Ја ћу ња васкрснути у последњи дан*. Говорио је Господ не само о своме васкрсењу него и о нашем васкрсењу. И Он је својим васкрсењем потврдио истинитост речи Његових које се односе и на наше васкрсење. Јер Господ је примио целокупну људску природу на себе и оно што је та природа доживела у Христу, у јединству са божанском природом, то је намењено и свакоме човеку који у Бога верује и крсти се часним крстом. То је браћо и сестре циљ, али свима ће Господ даровати живот вечни јер је зато човек створен. Ништа Господ неће одузети од човека оно што му је дао у почетку. Као што му је дао живот, постојање, тако ће му дати и вечност.

Хтели ми то или не, многи не верују у то, веровали или не, сви ћемо устати када затруби последња труба и када мртви устану и пођу у сусрет васкрсломе и по други пут јављеноме Господу као Судији који ће судити живима и мртвима. Али тада ће, авај, доћи до раздвајања. Они који су били верни Господу, који су веровали у Његово Јеванђеље, живели по Његовим заповестима, чинили добра дела, клонули се греха, или ако су нешто погрешили кајали се од свега срца и борили се целог живота против својих слабости и грехова, они ће добити живот вечни, блажени живот вечни у Царству Христовоме. А они који нису веровали, који нису извршавали закон Божији, заповести Његове, који су чинили зло ал се нису кајали, они ће отићи у муку вечну, у пакао огњени.

Ето то је та историја рода људскога која иде ка своме завршетку и своме крају. А ми данас који још живимо овде на земљи да будемо сапутници Господу Христу као што су то она двојица ученика били. Да ми идемо за њим и са њим и Он да буде са нама у све дане

живота нашега, да би и срце наше горело непрекидно љубављу према Њему васкрслеме, љубављу према Његовој науци, према даровима које је Он донео и даровао Цркви својој – вечну правду, вечну истину, вечну љубав, вечни живот. За то да наша благодарност буде непрекидна и да тако живећи у овоме свету, учећи тој вери наше православне, нашу децу и омладину, да се удостојимо када пођемо одавде да нас Он прими у Царство своје небеско, да нам дарује живот вечни, блажени, да и ми са свима светима славимо, Њега васкрслога Господа са Оцем и Духом Светим кроза све векове и сву вечност. Амин.

Христос Васкрсе! Ваистину Васкрсе!

Христос Васкрсе! Ваистину Васкрсе!

Христос Васкрсе! Ваистину Васкрсе!